

2. KAPITOLA

1

Prvý rozhovor so southwestským psychológom bol stanovený na 31. január 1978. Viedla ho psychologička Dorothy Turnerová, žena drobnej postavy s hanblivým a nesmelym vystupovaním. Keď seržant Willis priviedol Milligana do miestnosti, zdvihla hlavu a obzrela si ho.

Uvidela fešného mladíka vysokého asi stoosemdesiat centimetrov, oblečeného v modrej teplákovvej súprave. Mal fúzy a dlhé bokombrady, ale oči mal vystrašené ako malé dieťa. Keď ju zbadal, zostal prekvapený, no potom si sadol na stoličku oproti nej, zložil si ruky do lona a usmial sa.

„Pán Milligan,“ začala psychologička. „Volám sa Dorothy Turnerová, pracujem v Komunitnom centre duševného zdravia Southwest a chcem vám položiť niekoľko otázok. Kde momentálne bývate?“

„Tu.“ Poobzeral sa okolo seba.

„Aké máte identifikačné číslo sociálneho zabezpečenia?“

Zamračil sa. Dlhو premýšľal, pozeral raz do zeme, raz na žlté panelové steny, potom na plechovku na stole. Začal si obhrýzať necht na prste a obzeral si záder.

„Pán Milligan, ak chcete, aby som vám pomohla, musíte spolupracovať. Musíte odpovedať na moje otázky, aby som zistila, čo vám je. Aké je vaše identifikačné číslo?“

Mykol plecami. „Neviem.“

Dorothy pozrela do svojich poznámok a prečítala číslo.

„To nie je moje číslo.“ Pokrútil hlavou. „To bude asi Billyho.“

Prísne naňho pozrela. „Vy nie ste Billy?“

„Nie, to nie som ja.“

„No tak počkať,“ povedala a zamračila sa. „Ak nie ste Billy, kto ste?“

„Som David.“

„A kde je Billy?“

„Spí.“

„Kde spí?“

Ukázal si na hrudník. „Tu. Teraz spí.“

Dorothy Turnerová si vzdychla, zložila si ruky do lona a trpezlivo pokývala hlavou. „Ale ja sa potrebujem rozprávať s Billym.“

„Arthur vám to nedovolí. Billy spí a Arthur ho nechce zobudiť, lebo keby bol Billy hore, zase by sa chcel zabiť.“

Psychologička sa naňho zadívala uvažujúc, ako pokračovať. Väzeň mal v tvári detský výraz a hovoril detským hlasom. „Nerozumiem tomu,“ vyhlásila. „Vysvetlite mi to.“

„Nemôžem. Nemal som vám to vôbec povedať, urobil som chybu.“

„Prečo ste mi to nemali povedať?“

„Ostatní sa na mňa budú hnevať.“ V hlase sa mu zračila panika.

„Takže sa voláte David?“

Prikývol.

„Kto sú tí ostatní?“

„Nesmiem vám to povedať.“

Jemne poklopkala po stole. „David, počúvajte, musíte mi o tom porozprávať, aby som vám mohla pomôcť.“

„Nemôžem,“ bránil sa. „Budú sa na mňa hnevať a už mi nedovolia vyjsť von.“

„Niekomu sa ale musíte zveriť, pretože sa veľmi bojíte, je tak?“

„Áno.“ Oči mu zaliali slzy.

„David, je dôležité, aby ste mi dôverovali. Musíte mi vysvetliť, čo sa s vami deje, aby som vám mohla pomôcť.“

Dlho a úporne rozmýšľal nad jej slovami. Nakoniec mykol plecami a vyhlásil: „Dobre, poviem vám to pod jednou podmienkou. Musíte mi sľúbiť, že toto tajomstvo nevyzradíte nikomu na svete. Nikdy a nikomu.“

„Áno, sľubujem.“

„V živote to nepoviete?“

Prikývla.

„Povedzte, že sľubujete.“

„Sľubujem.“

„Tak dobre, poviem vám to. Všetko ale neviem, vie to len Arthur. Je to tak, ako ste povedali – bojím sa, lebo často neviem, čo sa so mnou deje.“

„Koľko máte rokov, David?“

„Osem. Budem mať deväť.“

„A prečo sa so mnou rozprávaš práve ty?“

„Nevedel som, že pôjdem von. Nieкто sa poranil vo väzení a ja som sa prebral, aby som na seba vzal jeho bolesť.“

„Môžeš mi to objasniť?“

„Arthur hovorí, že som nositeľ bolesti. Keď niekoho niečo bolí, vyjdem von a vezmem to na seba. Precítim jeho bolesť.“

„To je strašný údel.“

Prikývol a znovu mal oči plné slz. „Je to nespravodlivé.“

„Čo znamená, vyjdem von, David?“

„Arthur tomu tak hovorí. Vysvetlil nám, ako to funguje, keď niektorá z osôb vychádza von. Všetci sa nachádzame okolo miesta osvetleného bielym svetlom veľkého reflektora, niečo robíme alebo spíme v posteli. A ten, kto vkročí do osvetleného kruhu, vyjde von na svet. Arthur hovorí, že ten, kto je na svetle, je vlastne pri vedomí.“

„Kto sú tie ostatné osoby?“

„Je ich veľa. Nepoznám všetkých. Len niektorých, ale všetkých nie. Joj...“ Zháčil sa a zmlkol.

„Čo sa stalo?“

„Prezradil som vám Arthurovo meno! Teraz bude zle, lebo som vyzradil tajomstvo.“

„Neboj sa, David. Sľúbila som, že to nikomu nepoviem.“

Schúlil sa na stoličke a zamrčal: „Už nesmiem nič povedať. Bojím sa!“

„V poriadku. Na dnes to stačí, ale zajtra prídem zase a budeme pokračovať v rozhovore.“

Dorothy vyšla z krajskej väznice, zastala a zababušila sa do kabáta pred studeným vetrom. Pôvodne tam prišla pripravená na mladého podvodníka predstierajúceho nepríčetnosť, aby sa vyhol obžalobe. Takéto niečo však vôbec neočakávala.

2

Nasledujúci deň si Dorothy Turnerová všimla, že Milligan sa po príchode do zasadacej miestnosti tvári ináč a vyháňa sa priamemu pohľadu do očí. Billy si sadol, zohol kolená, položil si nohy na stoličku a pohrával sa s topánkami. Spýtala sa ho, ako sa cíti.

Najprv neodpovedal, iba sa obzeral okolo seba a občas na ňu pozrel, no zdalo sa, že ju nespoznáva. Potom pokrútil hlavou a prehovoril chlapčenským hlasom. Dorothy spoznala londýnsky slang. „Je tu veľa hluku. Všetko je veľmi nahlas – vy aj všetky zvuky. Nevie, čo sa deje...“

„Čudne rozprávaš, David. Čo je to za prízvuk?“

Šibalsky sa na ňu uškrnul. „Nie som David. Som Christopher.“

„A kde je David?“

„David neposlúchal.“

„Ako to myslíš?“

„No... ostatní sa naňho hnevajú, lebo to povedal.“

„Nerozumiem. Vysvetlíš mi to?“